

חייבצע X ותיבצע XX

הצעה שהטילה עליו לנאום נאום גדול. במשך שלושה ימים ושלושה לילות הסתגר בכיתו, עד שהוציא מתחת ידיו נאום שהיה מלאכת-מחשבת של תחביר ודיקדוק. המזימה היתה, כמובן, להביא לאישור את המדיניות על-ידי הכנסת, בצורה כל-יך נוקשה וקשוחה עד כי לא תהיה עוד כל אפשרות לשנותה.

כך נולדה ההחלטה המפורסמת, האוסרת על הממשלה באופן מוחלט לפרסם תוכנית-שלום כלשהי, לפרט את גבולות השלום או את תנאיו.

זכאותו לילה נתקבל בדירה מפוארת, המשיך כיפה על הנילום, השדר: "אליהמדיאל-אללה".

★ ★ ★

המשך ידוע אף הוא ברבים. עולם היה נרמה שממשלת-ישראל השתגה עתה. היא איבדה ירדנים על ימין ועל שמאל.

שם עובדה התוכנית ששינתה את הסטוריית המרחב. היא הוטלה על הסוכן מס' 1 של השירות — **ישראלי צעיר בשם חיים (ג'ימוס) בן-דוד (לשעבר בונד).**

כבר למחרת היום, אחרי שהצטייד בניירות מזויפים ובשאר האביזרים המקובלים, טס ג'ימוס לניקוסיה, ומשם לקאתיר. הוא התחזה כמהגר מיצרי החוור למולדתו, כדי להעמיד את עצמו לשרותה בשעת-החירום.

לא עברו ימים רבים, וג'ימוס הפך דמות ידועה בחברה הגבוהה ובחוגים המדיניים של הבירה המצרית. שכלו הח' ריף, ידיעותיו העמוקות בקוראן והערצתו הגלויה לראיס גמאל עבד-אלנאצר עשו את שלהם. כעבור חודש אחד בלבד כבר היה פקיד בכיר במנגנון הליגה הערבית, האיש מאחורי-הקלעים של כל המרוגים הדיפלומטיים של קעים. **מעטים יודעים כי היה זה ג'ימוס שהציע לראשונה לעבד-אלנאצר לכנס ועידת-פיסגה ערבית בהרטום. וכאשר התכנסו המלכים והי נשיאים, היה זה ג'ימוס שהניח על שולחן ה' וועידה את המיסמך ההיסטורי, שעמד להתי פרסם ברבות הימים כ"החלטות הרטום".**

החלטות אלה קבעו, כזכור, כי מדינות ערב לעולם לא יכירו בישראל ולעולם לא יכרתו עימה חוזה-שלום.

אומרים שכמה נשיאים ומלכים נחרדו כאשר קראו את ההחלטות, אך לא העזו לפצות את פיהם, שמא ייחשבו לבוגדים. לפי ידיעה בלתי-מאושרת, החחיר גם עבד-אל נאצר עצמו כאשר קרא את המיסמך לראשונה. אבל זה היה באמצע הנאום המלהיב שלו, כאשר הוא כבר היה בשיא ההתלהבות, והוא לא היה מסוגל לעצור.

עוד באותו ערב נקלט בדירה הקטנה ברמת-אביב השדר האלחוטני: אויביו.

★ ★ ★

המשך ידוע ברבים. הוא כבר הפך להיסטוריה. ברגע שהשדר הועבר לידו אבא אבן, שהוזר עק ממיסתו באמצע הלילה, כונסה ישיבה דחופה של ממשלת הליכוד הלאומי.

שם הציע אבן, על פי תוכנית שהיתה מוכנה מראש, שהממשלה תצהיר באורח חד-משמעי כי ישראל מוכנה לויתורים מרחיקי-לכת — אבל רק אחרי שהערבים יכירו בישראל, וינהלו עימה משאומתן פנים-אל-פנים לשם חתימת חוזה-שלום רישמי.

ההצהרה נענתה בשאיגות זעם בכירות ערב. מוכן שאחרי חקירה קצרה נתגלתה המזימה לשרות החשאי המצרי. קומנדו מיוחד יצא לאסור את ג'ימוס, עם פקודה אישית מידי הראיס להוציאו להורג בו במקום. אך ג'ימוס נעלם כלא-יהיה.

החלטות הרטום בודדו את הערבים בעולם. הכל הכירו בצידקת ישראל, והצדיקו את הח' זקת השטחים הכבושים בידה.

★ ★ ★

אותו רגע זמם האויב נקמה. התפקיד הוטל, כמובן, על שמ"ב (שרות מוש בערף), שרות שהוא כל-יך סודי עד שאפילו נאצר יודע על קיומו רק מפי השמועה. עבר זמן רב, כי לא קל היה למצוא את התחבולה הנגד דית העילה.

לבסוף היא נמצאה. המיבצע הופקד בידי הסוכן מס' 1 של השירות: ג'מיל אבו-ינדי.

וכך, כמה חודשים אחרי החלטות-הרטום, הופיע ב' ירושלים עולה יהודי מצררים, שעשה מייד רושם כביר על מי שנפגש עימו. היתה לו ידיעה אנציקלופדית על הנעשה במרחב הערבי, אך הדבר לא האפיל על הכרתו הציונית. הוא בכה כילד קטן כשראה את הכותל המערבי, ולא הסתיר את אהדתו לתנועת ארץ-ישראל השלימה. מובן שאיש כזה גוייס מייד למשרד-החוץ (אחרי שזכה להמלצה מתאימה ברחוב הירוקן 118). לא עבר זמן רב, ושוב לא עלה על דעת איש בירושלים לתכנן מהלכים בעניינים ערביים מבלי להתייעץ עימו תחילה.

ואכן, היתה בפי האיש עיצה משכנעת ביוי תר: שאסור לישראל בשום פנים ואופן לה' ציוי תוכנית-שלום משלה.

"הנו לעולם לנחש!" אמר לאשכול. "אל תבטיחו שום דבר!" אמר לגולדה, "אל תגידו איזה גבולות אתם רוצים. אל תגידו שום דבר בעניין הפליטים." אמר לריון, תחילה עוד היו כמה ספקות. אבל הפור נפל כאשר שיכנע האיש את אבא אבן לנאום נאום גדול בכנסת. להנמי קת מדיניות זו. מובן שאבן לא יכול היה להתנגד לשום

גיעה השעה להסיר את הלוט מעל שני המיבצעים החשאים הפנטסטיים ביותר שבוצעו בשנתיים האחרות נות במרחב — מיבצעים שייזכרו לדורות בתולדות שרותי הסתר העולמיים.

יבוא יום ויכתבו עליהם ספרים, יסריטו עליהם סרטים, וכל משתתפיהם יפרסמו את זכרונותיהם בהמשכים.

אך בינתיים פיהם עדיין חסום, מסיבות מוי בנות. ורק אנחנו כאן מסוגלים לגלות את האמת לאשורה, לקהל מצומצם ונבחר.

אנו עושים זאת, מפני שלא ידיעת העובדות פשוט אי אפשר להבין את אשר מתרחש עתה במרחב. דברים הנר' אים כמטורפים, חסרי הגיון ובינה, יובנו לפתע לאור גילויים מרעשים אלה.

כמו שאמר פלוני על האמלט המנוח: יש שיטה בשגעון הזה. ברגע שמבינים את השיטה, מבינים את הכל. שני המיבצעים הגדולים, בנוסח ג'ימוס,

ג'מיל בירושלים

השגריר יארינג הגיש לממשלת ישראל 11 שאלות, וקבל תשובות בנוסח: "לא יודעים", "מה אתה רוצה מאיתנו?" עד שזה נמאס לו, והוא חזר לשגרירותו במוסקבה.

הפלטסינים השתכנעו כי ישראל מתכוונת לספח את כל ארצם, ותאיי-מחותרת צצו בשטחים המוחזקים כפטריות.

ארבע המעצמות הגדולות התחילו לחשוש שישראל תגרור אותן למזחמת-עולם גרעיני-נית, והם התכנסו לכפות עזיה תוכנית-שלום.

במאמץ נואש נשלח אבא אבן ללושינגטון, כדי לסכל את המזימה. אך כאשר שאל אותו הנשיא ניקסון מה ישראל רוצה, בעצם, לשלם תמורת השלום, ענה לו אבן: "בהתאם להוראות הממשלה והכנסת, מותר לי לדבר רק על מוג האומיר. ובכן, ליבי עולז ונשמתי נפעמת למראה זריחת החמה בבירתכם עטורת הוד הקדומים...".

אחרי שיחה זו טילפן הנשיא ניקסון לשגריר צ'ארלס יוסט ואמר לו: "הישראלים השתגעו סופית. תזרו את כינוס נציגי ארבע הגדולים, לפני שיקרה אסון!"

ואז, באפריל 1969, הגיע המיבצע של שמ"ב לשיאו. המלך חוסין נשלח ללושינגטון, ושם הציע בשם העולם הערבי שישה תנאיי-שלום, שכבשו מייד את לב כל העמים. "סוף-סוף מגיע קול הגיוני מהמזרח התיכון". כתבו העיתונאים בחצי תריסר בירות. "זה אלסטני, זה פנטסטי, בדיוק מה שחישתיו!" שר ניקסון בבוקר באמבטיה.

ישראל נשארה מבודדת לחלוטין.

★ ★ ★

ובן שזה עדיין אינו סוף הסיפור. יש להודות כי לשעה קלה נחלו הערבים ניצחון גדול. אבל לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

בדירה צנועה, בשיכון ברמת-אביב, התכנסו אמש שישה גברים, שכל אחד מהם נראה כאילו היה לבלר בטול-בונה. **הבוקר עבר בניקוסיה, בדרכו לקאתיר, הפי כן מס' 2 של שב"א, גמליאל (ג'ימוס) אבידן (לשעבר בונדא), שעליו הוטל להביא את הי מצרים לכך שיכריזו כי...**

(המשך יבוא).

ג'ימוס בקאתיר

בונד, תוכננו עליידי שני מרכזים שונים. אך הפכניקה דומה להפליא בשני המיקרים. יש בכך אישור נוסף להנחה כי כל השרותים החשאים בעולם דומים עתה זה לזה.

★ ★ ★

ה מיבצע הראשון התחיל זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים.

היו אלה, כזכור, ימים של אופטימיות עילי-אית. משני עברי קו הפסקת-האש שררה הי אמונה שהנהיחה יבוא השלום המיוחל.

הישראלים חשבו כי הערבים נפלו על השכל. לערבים היה נדמה שהישראלים פשוט שהם חיים במיורח התיכון, ולא במיאמי-ביץ'.

בקיצור: היה בטוח שהישראלים עומדים להציע לפלסטינים לקבל לידיהם את השטחים שכבשו, ושהערבים מצידם יכירו בישראל ויכרתו עימה שלום.

משני עברי התעלה כבר החלו ההכנות לחגיגות יום-הים, בו עמדו אונייה ישראלית ואונייה מצרית לעבור בשוירה עורשית מפורט-סעיד לסואץ, לתשואות החיילים בשתי הגדות — שעה קלה לפני שמשה דיין עמד לתת, לעיני המצלמות, את הפקודה להחרת היחידות.

אפשרות זו החרידה כמובן, את ליבם של גורמים מסויי-מים בישראל, שלא נגלה את זרותם מטעמים מובנים. הם ידעו כי במיקרה של שלום יצטרכו להחזיר את השטחים, דבר הנוגד את ההבטחה לאברהם אבינו, ומזיק לעסקים. במאמץ קדחתני טיכמו עיצה איך לסכל את המזימה הנוראה ויזמוע את אסון השלום.

וכך, בערב גודלי...

★ ★ ★

אותו ערב גורלי התכנסה בתל-אביב — בדירה בשיכון ברמת-אביב, שנראתה מבחזן תמימה לגמרי — הצמרת של שב"א (שרות בילבול אויב), אירגון שהוא כה חשאי עד כי אף חבריו אינם יודעים על קיומו.